

Arrest

nr. 224 316 van 26 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. SCHILLEBEEKS
Rode Kruisweg 13/1
3520 ZONHOVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 januari 2019 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. SCHILLEBEEKS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 december 2015 wordt aan verzoeker een B-kaart uitgereikt, geldig tot 10 december 2020.

1.2. Verzoeker stelt in het verzoekschrift zelf dat hij *“bij vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brugge d.d. 24 maart 2017 (werd) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaar en een ontzetting uit zijn rechten zoals opgesomd in artikel 31 van het Strafwetboek gedurende 10 jaar en dit wegens verkrachting en aanranding van de eerbaarheid door twee of meer personen gepleegd op een minderjarige boven de leeftijd van 16 jaar”*.

1.3. Op 11 januari 2019 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen en een inreisverbod van vijftien jaar opgelegd. Het inreisverbod betreft de bestreden beslissing.

1.4. Op 29 januari 2019 wordt betrokkene onder escorte gerepatrieerd naar Bagdad, Irak.

“INREISVERBOD

Aan de Heer gekend in de gevangenis als (1): Naam: A.-M. (...) Voornaam: D. A. A. (...) Geboortedatum: 10.04.1998 Geboorteplaats: Baghdad Nationaliteit: Irak Geïdentificeerd als : D. A. A., A.-M. (...), geboren op 10.04.1998, onderdaan van Irak wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 14.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING: Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 15 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Op 16.03.2018 werd een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen ten laste van betrokkene. Deze beslissing werd hem dezelfde dag betekend. Gezien zijn ouders, zijn broers, zijn zus, zijn vriendenkring en al zijn interesses zich in België bevinden en betrokkene zijn verwijdering van het grondgebied als een zware straf ervaart (zie het vonnis van de Strafvoueringsrechtbank van Antwerpen van 14.12.2018), is het risico reëel dat, indien hij niet wordt gerepatrieerd, hij in de illegaliteit zou verdwijnen eenmaal hij aan het gerecht zou hebben voldaan.

Betrokkene werd op 09.01.2018 gehoord en verklaarde dat hij ongeveer 7 jaar geleden naar België kwam; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij voor zijn detentie in Oostende woonde; dat hij geen duurzame relatie of minderjarige kinderen heeft in België; dat zijn vader, moeder, 3 broers en een zus op het grondgebied verblijven en dat ze allen in Oostende wonen; dat één van zijn broers in de gevangenis van Brugge verblijft; dat hij geen familie heeft in een ander land dan België. Er dient gesteld te worden dat een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders of tussen betrokkene en zijn broers en zus. Uit de omstandigheid dat betrokkene over een (vaste feitelijke) verblijfsplaats beschikt bij zijn ouders kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen hem en zijn ouders worden afgeleid; verder vestigt betrokkene de aandacht op het feit dat hij Nederlandse les heeft gevolgd; dat hij tot het derde middelbaar school heeft gelopen; dat hij in de gevangenis een diploma elektriciteit heeft behaald en dat hij momenteel een cursus EHBO volgt; dat hij in 2015 een vakantiejob heeft gehad in de horeca; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat het er gevaarlijk is en omdat hij er niemand heeft; dat hij bang is om vermoord te worden; dat hij in België is opgegroeid en dat hij van het land houdt; dat hij veel spijt heeft van wat hij gedaan heeft en dat hij geleerd heeft uit zijn fouten; dat hij plannen heeft voor een toekomst in België en dat hij graag een tweede kans wil.

Op 15.01.2018 heeft betrokkene opnieuw een vragenlijst hoorplicht ingevuld. Hij verklaart dat zijn broer werd vermoord in Irak; dat bij een terugkeer zijn eigen leven in gevaar is omwille van een wraakactie jegens zijn vader; hij legt echter geen enkel bewijs voor dat zijn bewering als zou hij gevaar lopen in Irak, zou kunnen staven. Betrokkene zou geen toekomstperspectieven noch bestaansmiddelen hebben in Irak. Niets zegt dat de in België opgedane kennis hem niet zou kunnen helpen bij het vinden van interessante loopbaanmogelijkheden in zijn land van oorsprong. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien zijn strafrechtelijk verleden worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn ouders, broers en zus die verblijfsrecht hebben in België, de omgang met zijn vriendenkring, het beoefenen van zijn hobby's moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag.

De contacten met zijn familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. De vader van betrokkene werd op 13.10.2011 als vluchteling erkend, desgewenst kan hij hem in een

derde land bezoeken. Zijn familie kan betrokkene ook vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Irak of elders. Betrokkene verklaart geen Arabisch meer te spreken wat ongeloofwaardig is gezien de voertaal van het gezin Arabisch is. Betrokkene heeft trouwens tot 14 jaar, het grootste deel van zijn leven, in Irak geleefd en heeft er school gelopen. Het lijkt dus niet aannemelijk dat hij deze taal zou zijn vergeten. Uit het vonnis van de Strafvoueringsrechtbank van Antwerpen van 14.12.2018 blijkt dat betrokkene de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht in België heeft aanvaard en dat hij naar reclasseringsmogelijkheden in Irak heeft gezocht : in Baghdad, Irak, kan hij terecht bij zijn zus en hij legt ook een tewerkstellingsattest voor. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Bijgevolg kan gesteld worden dat de gemachtigde van de Minister in zijn beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verkrachting, door twee of meer personen, gepleegd op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, door middel van geweld, dwang of list mogelijk gemaakt door onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, met de omstandigheid dat de verkrachting gepleegd werd op een persoon wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of hem bekend was; aan aanranding van de eerbaarheid, door twee of meer personen, gepleegd op een minderjarige boven de volle 16 jaar oud, met de omstandigheid dat de aanranding van de eerbaarheid werd gepleegd op een persoon wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of hem bekend was, feit(en) waarvoor hij op 24.03.2017 door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7 jaar + 10 jaar ontzetting uit alle rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek.

Het gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De bijzondere ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, het gegeven dat er sprake is van een ernstige persoonlijkheidsproblematiek met antisociale en psychopate kenmerken, het laakbare karakter van betrokkene, zijn immorele ingesteldheid, zijn totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. Het kan niet worden uitgesloten dat betrokkene in een vergelijkbare situatie opnieuw feiten pleegt die identiek zijn aan of vergelijkbaar met de feiten die hij voor zijn arrestatie heeft gepleegd. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Eerste middel afgeleid uit de schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de motivering van bestuurshandelingen in samenhang artikel 74/11 de Vreemdelingenwet.

(...)

1. Verweerster motiveert haar beslissing op basis van de door verzoeker gepleegde feiten, zijn zogenaamde ernstige persoonlijkheidsproblematiek met antisociale en psychopate kenmerken, het laakbare karakter van verzoeker, zijn immorele ingesteldheid, zijn totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen. Dit geheel van elementen tonen volgens verweerster aan dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. Het kan niet worden uitgesloten dat verzoeker in een vergelijkbare situatie opnieuw feiten pleegt die identiek zijn aan of vergelijkbaar met de feiten die hij voor zijn arrestatie heeft gepleegd, aldus verweerster. Volgens verweerster bestaat er een risico tot schending van de openbare orde. Verzoeker zou niet getwijfeld hebben om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

2. In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat deze motivering van verweerster geenszins overeenkomt met hetgeen door de Strafvoueringsrechtbank werd vermeld in haar vonnis d.d. 14

december 2018. Zo stelt de Strafvueroeringsrechtbank immers het volgende: "Volgens de PSD is er geen primaire seksuele problematiek, maar mede gelet op uw jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten, wordt de kans op recidive gemiddeld ingeschat. Daartegenover staat dat u de zware gevolgen van uw daden voor het slachtoffer beseft en u spijt heeft van het gebeurde. In de gevangenis stellen er zich geen gedrags- of andere problemen en u werkt steeds goed mee, Op 16 maart 2018 kwam een beslissing tot beëindiging van uw verblijf tussen. U ervaart deze beslissing als een zware straf maar heeft de beslissing aanvaard en gezocht naar reclasseringsmogelijkheden in Irak, Aan het slachtoffer Chiara werd 12.000 euro bij wijze van provisie toegekend, 3.500 euro aan eik van haar ouders en 300 aan de huwgemeenschap. Uit het dossier blijkt dat de bedragen van de provisie volledig betaald werden door de verzekering van een mede veroordeelde. Er is een deskundige aangesteld om de definitieve schade te begroten maar er kwam, voor zover gekend, nog geen eindvonnis tussen. U heeft wel al wat geid gespaard voor de verdere vergoeding van het slachtoffer. De rechtbank ziet geen tegenaanwijzingen die zich verzetten tegen het gevraagde voorlopige invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied. Mits naleving van de opgelegde voorwaarden zijn er immers voldoende waarborgen op het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het lastig vallen van de slachtoffers..."

3. Het weze duidelijk dat in de beslissing van verweerster verwezen wordt naar motieven die geenszins blijken uit het dossier van verzoeker. Integendeel zelfs, uit het vonnis van de Strafvueroeringsrechtbank blijkt duidelijk dat er geen sprake is van een primaire seksuele problematiek en dat verzoeker wel degelijk beseft heeft van de draagwijdte van de door hem gepleegde feiten en schuldinzicht heeft. Bovendien is er geenszins sprake van een problematisch gedrag in de gevangenis en heeft verzoeker gedurende de afgelopen jaren de moeite gedaan om al wat geld bijeen te sparen voor de vergoeding van het slachtoffer. De stelling van verweerster dat er sprake is van een laakbaar karakter van verzoeker, zijn immorele ingesteldheid en zijn totaal gebrek aan normbesef zijn geenszins elementen die heden nog van toepassing zijn en gebruikt kunnen worden als motivering voor het inreisverbod van 15 jaar.

Thans verwijst verweerster in haar nota met opmerkingen naar het vonnis van de jeugdrechtbank om het gevaar voor de openbare orde aan te tonen. Er dient vastgesteld te worden dat dit vonnis dateert van 14 juli 2016, of m.a.w. 2,5 jaar geleden. De daarin aangehaalde motieven m.b.t. de houding van verzoeker zijn thans voorbijgestreefd, zoals duidelijk blijkt uit het vonnis van de strafvueroeringsrechtbank waarin verwezen wordt naar het verslag van de PSD. De gevangenisstraf heeft verzoeker het nodige beseft doen krijgen van zijn daden. De vergelijking die verweerster maakt tussen het inreisverbod van 15 jaar en de effectieve gevangenisstraf van 7 jaar kan geenszins gevolgd worden. Het is niet omdat verzoeker een effectieve gevangenisstraf van 7 jaar heeft gekregen dat hoe dan ook een inreisverbod van 15 jaar gerechtvaardigd zou zijn.

4. Daarnaast bestaat er in de rechtspraak discussie over de definiëring van de begrippen van de openbare orde en openbare veiligheid. Een van de grootste struikelblokken in de Vreemdelingenwet is nog steeds het gebrek aan een eenduidige definiëring van de begrippen openbare orde en openbare veiligheid. Deze beide begrippen spelen nochtans een belangrijke rol bij de toepassing van de Vreemdelingenwet. De draagwijdte ervan is nog steeds niet duidelijk, hetgeen ook bevestigd werd in het advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving (Advies Raad van State - wetsontwerp Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers, Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, 12 december 2016, nr. 54, 2215/001, 89). In de Belgische wetgeving worden de begrippen openbare orde, openbare veiligheid en nationale veiligheid door elkaar gebruikt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de begrippen "nationale veiligheid" en "openbare veiligheid" dezelfde strekking hebben (HvJ 24 juni 2015, nr. C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, H.T.T. Land Baden-Württemberg). Dit in tegenstelling tot het Unierecht waarbij er geen uniforme toepassing toe te schrijven valt aan de begrippen openbare orde en nationale veiligheid (J. De Coninck en Y. El Kaddouri Openbare orde en nationale veiligheid in de Belgische Vreemdelingenwet: Individuele rechten theoretisch en illusoir?", T. Vreemd. 2018, nr. 4, 302 e.v.).

5. Het Hof van Justitie heeft al meermaals benadrukt dat een loutere wetsovertreding geen grond kan vormen om een persoon uit te wijzen (Artikel 27, tweede lid Burgerschapsrichtlijn, HvJ 29 april 2004, nrs. C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Olivieri, punten 82 en 100). De onduidelijkheid in de Vreemdelingenwet komt de rechtszekerheid zeker niet ten goede. In de praktijk leidt dit er immers toe dat aan de DVZ een veel ruimere beoordelingsmarge wordt toegekend bij het beslissen tot een BGV voor gewone redenen van openbare orde, ten nadele van het betrokken individu (J. De Coninck en Y. El Kaddouri, "Openbare orde en nationale veiligheid in de Belgische Vreemdelingenwet: Individuele rechten theoretisch en illusoir?" T. Vreemd. 2018, nr. 4, 302 e.v.) Het Hof van Justitie heeft echter richtlijnen aangereikt omtrent de interpretatie van deze begrippen, maar desondanks behouden de

lidstaten een relatief ruime appreciatiemarge en blijft de uiteindelijke definiëring van de begrippen een moeilijk gegeven, wat mogelijks tot gevolg kan hebben dat de begrippen te ruim geïnterpreteerd worden ten nadele van de rechtsonderhorigen (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, Z. Zh. T. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie i.l.O punt 48). De rechtspraak van het Hof van Justitie stelt dat, wanneer Europese begrippen niet specifiek worden omschreven, hun betekenis en strekking moeten worden bepaald door rekening te houden met hun gewone betekenis, in de omgangstaal, met de context waarin ze worden gebruikt en met de doelstellingen van de reglementeringen waartoe ze behoren (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, Z. Zh. T. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie i.l.O punt 42). Bijgevolg moet DVZ de begrippen invullen aan de hand van de richtlijnen gegeven door het HvJ in zijn rechtspraak. Echter dient vastgesteld te worden dat de DVZ "verstoring van de openbare orde" dermate ruim kan interpreteren dat het effectief verder reikt dan toegelaten door de vooropgestelde grenzen van het HvJ. Dit geeft af en toe aanleiding tot de vernietiging van de beslissing tot een BGV (RvV 14 februari 2018, nr. 199. 737).

6. Verweerster verwijst in haar beslissing naar het feit dat de m.b.t. verzoeker aangehaalde elementen (zoals het recidivegevaar en dergelijke meer), het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van 15 jaar rechtvaardigen. Uit de motivering van verweerster blijkt echter niet dat verzoeker tot op heden nog een werkelijke en ernstige bedreiging vormt, dewelke een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Bovendien wordt door verweerster ook niet aangeduid welke de dwingende redenen zijn van nationale veiligheid die een inreisverbod van meer dan 10 jaar rechtvaardigen. Zoals eerder aangehaald klopt de motivering van verweerster geenszins met de werkelijkheid, hetgeen aangetoond wordt door het vonnis van de Strafvollstrekingsrechtbank Antwerpen d.d. 14 december 2018. Daarnaast blijft verweerster in gebreke om aan te tonen dat de door haar genomen maatregel evenredig is en aldus in verhouding staat met een mogelijke voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving, Verweerster beperkt zich ertoe om de verblijfs geschiedenis van verzoeker aan te halen en bijgevolg allerlei conclusies te trekken m.b.t. het gedrag van verzoeker die haaks staan op de rapporten van de PSD en de gevangenisdirecteur in het kader van zijn verzoek tot voorlopige Invrijheidsstelling met het oog op uitwijzing. Er wordt geenszins aangetoond dat er tot op heden nog een actueel gevaar is voor de samenleving. Meer zelfs, de PSD spreekt in haar verslag immers van een beperkt recidivegevaar en een schuldinzicht in hoofde van verzoeker. De motivering van verweerster strookt niet met de waarheid en schendt de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Administratieve overheden zijn immers verplicht om bij het nemen van vrijheidsbeperkende maatregelen of maatregelen ter intrekking van het verblijfsrecht, in feite en in rechte de motivering aan te geven voor het nemen van de beslissing op een manier die duidelijk en verstaanbaar is voor de rechtsonderhorigen, Ook deze verplichting blijft bestaan indien men de openbare orde of de veiligheid inroept als motivering, Dit is immers niet meer dan logisch aangezien er bij een gebrek aan motivering geen juridische controle meer kan plaatsvinden wat het recht op een effectief rechtsmiddel in het gedrag zou brengen. Het volstaat bijgevolg dus niet om de term "openbare orde" of "openbare veiligheid" aan te halen in het kader van de motivering. Er moet een minimale motivering zijn zodat een juridische controle mogelijk is. Het valt dan ook op dat er meerdere arresten van de RvV zijn waarin de beslissingen van DVZ vernietigd worden omwille van een schending van de motiveringsplicht. Verzoeker is van oordeel dat in casu dit ook het geval is en vraagt de vernietiging van het inreisverbod."

3.1.2. Artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Verweerder heeft duidelijk uiteengezet dat hij toepassing maakt van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet om verzoeker een inreisverbod op te leggen en heeft hierbij geduid dat hij deze beslissing nam op basis van de vaststelling dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Een schending

van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat de beslissing onvoldoende motiveert inzake de dreiging voor de openbare orde in hoofde van verzoeker.

De verwerende partij motiveert de beslissing op basis van de door verzoeker gepleegde feiten, zijn ernstige persoonlijkheidsproblematiek met asociale en psychopathische kenmerken, het laakbare karakter van verzoeker, zijn immorele ingesteldheid, zijn totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen.

Verzoeker stelt hiertegen dat deze motieven niet uit het dossier van verzoeker zouden blijken. Hij stelt dat verzoeker wel degelijk besef heeft van de draagwijdte van de door hem gepleegde feiten en schuldinzicht heeft. Het laakbare karakter van verzoeker, zijn immorele ingesteldheid en zijn totaal gebrek aan normbesef zouden volgens verzoeker geen elementen zijn die heden nog van toepassing zijn. Hij stelt dat verzoeker geen dreiging vormt voor de openbare orde. Hij steunt zich hiervoor op het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 14 januari 2018.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat de gepleegde feiten op zich een aanwijzing zijn van een volkomen afwezig normbesef: Het betreft een groepsverkrachting, die verzoeker zelf filmde met zijn gsm, hij is op de video's te zien terwijl hij het minderjarige meisje verkracht en al zingend en lachend terwijl de anderen het meisje verkrachten, dat hij bovendien de video's op zijn gsm liet staan en vervolgens een provocerende foto van zichzelf, los van deze feiten, aan een van zijn leerkrachten liet zien, waarna de feiten aan het licht kwamen, doen verder vermoeden dat verzoeker geen idee heeft van de ernst van de door hem gepleegde feiten.

Er kunnen ook vragen gesteld worden bij de vaststelling dat verzoeker een inreisverbod van vijftien jaar onrechtvaardig vindt voor de door hem gepleegde feiten. Gezien de rechtbank van eerste aanleg van Brugge de feiten ernstig genoeg achtte om verzoeker tot een effectieve gevangenisstraf van zeven jaar te veroordelen en voor een periode van tien jaar te ontzetten uit alle rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek, is een inreisverbod van vijftien jaar niet disproportioneel of onredelijk. Dit geldt des te meer daar verzoeker slechts anderhalf jaar van zijn straf heeft moeten uitzitten. De Raad wijst erop dat het oordeel van de strafuitvoeringsrechtbank van 14 januari 2018 beperkt is tot een onderzoek met het oog op het verwijderen van verzoeker en niet in het teken staat van het in de Belgische samenleving brengen van verzoeker: *"De rechtbank ziet geen tegenaanwijzingen die zich verzetten tegen het gevraagde voorlopige invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied. Mits naleving van de opgelegde voorwaarden zijn er immers voldoende waarborgen op het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het lastig vallen van de slachtoffers."*

Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, of disproportioneel heeft geoordeeld door een inreisverbod op te leggen voor de duur van vijftien jaar kan de Raad niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een duur van meer dan vijf jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Tweede middel afgeleid uit de schending van artikel 8 E.V.R.M. in samenhang met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. (...)

1. Art. 8 EVRM waarborgt het recht van eenieder op eerbiediging van een gezinsleven. Het begrip 'gezin' is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het recht van de verdragsstaten moet worden geïnterpreteerd. Het gaat aldus niet over het gezin de jure maar wel "de facto". Er moet sprake zijn van een "effective family life" (zie onder andere B. Vanlerghe, "Omgangsrecht in het licht van artikel 8 E.V.R.M., <https://www.law.kuleuven.be/jura/art27n2/vanlerberghe.pdf>). In casu staat het

ontegensprekelijk was dat het gaat over een gezinsleven in de zin van art. 8 E.V.R.M. daar verzoeker zijn ouders, broers en zus woonachtig zijn te Oostende. Het is niet omdat verzoeker de afgelopen tijd gedetineerd was in het detentiecentrum te Tongeren, dat er in casu geen sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven.

2. Conform vaste rechtspraak van het EHRM dient in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vevat in artikel 8 van het EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Dit heeft noodzakelijkerwijze tot gevolg dat het de taak van de administratieve overheid is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Ingevolge art. 8 EVRM moet er een fair balance gevonden worden tussen enerzijds het belang van het privé- en gezinsleven en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving in het kader van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

3. De Verdragsluitende Staten zijn gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140). De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Alle voor de administratieve overheid gekende elementen moeten in deze beslissing worden betrokken. (RvV 26 februari 2016, nr. 162 982).

4. Verweerster verwijst in haar beslissing naar het feit dat verzoeker bij zijn zus terecht kan in Irak en dat zijn familie hem vanuit België kan ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Irak of elders. Derhalve zijn de artikelen 3 en 8 EVRM niet van toepassing in onderhavige beslissing, aldus verweerster. Bij iedere beslissing dient verweerster de rechten gewaarborgd in het EVRM in acht te nemen en ervoor te zorgen dat haar beslissing geen schending van deze rechten oplevert. De stelling dat deze artikelen niet van toepassing zijn in casu, is incorrect. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat verweerster bij haar beslissing geen rekening heeft gehouden met het daadwerkelijk familieleven dat er bestond en nog steeds bestaat tussen verzoeker en zijn familieleden in België. Het loutere feit dat hij bij zijn zus terecht kan in Irak, is geen afdoende motivering om te besluiten dat er voldaan is aan het recht op respect van zijn familie- en gezinsleven zoals bepaald in artikel 8 E.V.R.M.

5. Daarnaast is de rechtspraak van het EHRM ook zeer eenduidig over de proportionaliteit en de rechtvaardiging van de maatregelen die de lidstaten mogen nemen. De lidstaten mogen hun beslissing niet baseren op de praktische regelingen of goede wil, maar moeten ervoor zorgen dat de waarborgen van artikel 8 EVRM in acht worden genomen en dat de door haar genomen beslissing geen onrechtvaardigde inperking op het gezins- en familieleven van verzoeker zou inhouden.

6. Zoals eerder aangehaald is de door verweerster aangehaalde motivering in eerste instantie incorrect en tegenstrijdig met de waarheid, maar ten tweede is ze ook ruimschoots onvoldoende. Een loutere verwijzing naar de term "gevaar voor de openbare orde" volstaat hoegenaamd niet om het inreisverbod te rechtvaardigen, laat staan een inreisverbod van 15 jaar hetgeen een enorme impact heeft op het gezins- en familieleven van verzoeker. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat verweerster door haar beslissing m.b.t. het inreisverbod d.d. 14 januari 2019 het recht op eerbiediging van het gezinsleven conform artikel 8 E.V.R.M. en de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt."

3.2.2. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij "bij haar beslissing geen rekening heeft gehouden met het daadwerkelijk familieleven dat er bestond en nog steeds bestaat tussen verzoeker en zijn familieleden in België." De bestreden beslissing bevat dienaangaande volgend motief: "Er dient gesteld te worden dat een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders of tussen betrokkene en zijn broers en zus. Uit de omstandigheid dat betrokkene over een (vaste feitelijke) verblijfsplaats beschikt bij zijn ouders kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen hem en zijn ouders worden afgeleid."

Voorts blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en tot het besluit komt: "Gezien zijn strafrechtelijk verleden worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde".

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC